

Molnár Zsolt

Tehetetlen áhítat

*Fölfelé hullnak szavaim a lapról,
s miután kitörölöm még a nyomukat is,
szabad félelmemben kóricálhatok
a némaság ragacsos köd-fehérjében.*

*Az összegyűrhetetlen létezés irányai.
Térdfmagasságban repkedő madarak kiszolgáltatottsága.
A barométert vízszintesen bőröm alá helyezem.
Valami készülődik a felbillent láthatár alatt.*

*Kicsapódik gondolatom visszavonhatatlanul.
Az ég lenyomatát elsimítja egy láthatatlan kéz.
Dörzspapír szemem benedvesítem és feltekintek,
s megindultan rebegem: Zsolti, nézd, kész a metavers is.*

És engedek

*„Mentegetőznék legalább, hogy elfelejtettem,
hogy túl mélyre nyúltak az agytekervényeid,
s már nem értem ezt a poétikai harakirit,
hogy nekem elég volt, nem bírom tovább,
még egy ilyen lelki apokalipszis,
fájdalmas mentális maszturbálás,
és – esküszöm, nem viccelek – leugrom a Parnasszusról.
Vagy felrónám, hogy ez a köszönet, amiért segítettem szárnyra
kelteni a fantáziádat?
Ezért nyitottam utat e csodásan hátborzongató,
mégis, néha számodra is érthetetlenül sejtelmes világba?
Bárcsak leordítóznám a fejedet! Mire való az, ha úgysem
gondolkodsz velem?
Ó, ha kiszaggatnám a szívedet, nem valók neked ilyen felkavaró,
halandók érzelemskáláját kiakasztó, egyszerre toprongyossá tevő és
felmagasztosító elmei ömlengések.*

De nem.

*Azt mondom, ez jobb, mintha érzékeny pontokat masszíroznál a
fájdalomküszöb fellégkalapácsolásáig,
vagy annál, hogy talpra állnál és elmennél felakasztani magad.
Ennél megfelelőbb metódust, mint amit én nyújtok neked, nem
találsz, ha be is utaznál minden galaxist,
avagy felfedeznéd minden párhuzamos univerzum titkát.*

*Csak ez maradt neked utolsó mentsvárként.
Csak én vagyok, amiben minden könnyedet felfoghatod.
Ahol szétüvöltözheted állati-emberi-isteni kínodat.
Amiben szuperszonikus gép módjára hasíthat a hallgatás.*

*Túlélem vagy belepusztulok, ne foglalkoztasson egyáltalán.
Ez a karmám, a sorsfeladatam, a végzetem.
Lenyelem, megemészttem, lebontom, felszívom, anyagcserélem:
fotoszintetizálom,
Hogy magad ne nyeld le, ne emészd fel, ne bontsd le, ne szívódj fel.*

*Megteszem, mi tőlem telhető. Nem hagylok cserben.
Áldozatot vállalok érted, kerül, amibe kerül.
Ha belevágtam, nem hagyom abba.
Végigcsinálom, ha addig élek is.*

*Ha bele is roppanok.
Ha bele is rokkanok.*

*Ha..." – győzköd ellenállhatatlanul a vers,
hogy nyugodt szívvel fojtsam belé
és/vagy teljesítsem ki benne*

hiányodat.

Egybefolyik. Kiszárad

*A Sörös-parti terasz két széke közt hevertem,
s bámultam, mint úszik el a banánhéj.
(Vagy intimbetét volt?) Mihaszna-révülten
vártam, a várost konnektorából rántsa ki az éj.*

*Vagyok testileg csóró, lelkileg csóré.
A Sebes mégsem húzza rám a lúdbőrt.
Hiába hevülök, nem hűt a hólé.
Látásom szétcincálódik fénypiráják között.*

*Átdekkoltam a Dokkhoz, untam a tájat,
de fojtogat az utca, az Emilian M. Chitul.
Sírnom kell, hogy kinevet a látszat,
a feladás csillaga felettem kigyúl.*

*De elegendem van már a folyókból.
Az idő nem folyik, s nem eszmél rá senki.
A nemvagyitt rezignálttá sokkol.
Kiszáradó érzésem az éhségkövet felfedi.*